

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/230/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1715200314
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1715200314.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členov senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci žalobcu: Slovenská kancelária poisťovateľov, Trnavská cesta 82, Bratislava, IČO: 36 062 235, zastúpený advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1./ F. N., Q.. XX.XX.XXXX, U. J. XXXX/X, R., štátne občianstvo SR, zastúpená advokátkou JUDr. Helenou Čerešňovou, Horné predmestie 216/16, Svätý Jur, 2./ J. F., Q.. X.X.XXXX U. U. XX, J., štátne občianstvo SR, zastúpený advokátom JUDr. Adam Puškár, Karpatská 5, Bratislava, 3./ J. Š., Q.. XX.XX.XXXX, bytom K. J. XX, R., štátne občianstvo SR, zastúpený advokátom JUDr. Petrom Belicom, Konventná 9, Bratislava o náhradu škody vo výške 1.062,97 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného 3./ proti rozsudku Okresného súdu Pezinok, č.k. 5 C 25/2015-150 zo dňa 27. júna 2017 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením č.k. 5 C 25/2015-60 zo dňa 15.8.2017 v napadnutých častiach a to výrok II. v časti uloženia povinnosti žalovanému 3./ a výrok V. potvrdzuje.

Odvolací súd odvolanie žalovaného 3./ proti výroku I., výroku II. v časti uloženia povinnosti žalovanému 2./ a proti výroku IV. odmieta.

Žalobca má voči žalovanému 3./ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol, že : I. Súd žalobu voči žalobkyni 1./ zamieta. II. Žalovaní 2./ a 3./ sú povinní zaplatiť žalobcovi 1062,97 €, žalovaný 2./ s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne od 7.6.2014 do zaplatenia a žalovaný 3./ s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne od 24.2.2016 do zaplatenia, s tým, že v rozsahu plnenia jedného zo žalovaných zaniká povinnosť druhému žalovanému. IV. Súd žalovanej 1./ voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznáva. V. Súd žalobcovi voči žalovanému 2./ a 3./ priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

1.1. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 24 ods. 2 písm. b), § 24 ods. 7 zákona č.381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ustanoveniami § 35 ods. 1,2, § 145 ods. 1, § 420 ods. 1, § 427 ods. 1, 2, § 588 Občianskeho zákonníka, keď z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že dňa 22.1.2014 osobným motorovým vozidlom Š. P. : R. - XXX O. bola spôsobená škoda a to v súvislosti s prevádzkou tohto osobného motorového vozidla obchodnej spoločnosti ARVAL SLOVAKIA, s.r.o. Ďalej mal súd za preukázané, že škodu zaviniel vodič osobného motorového vozidla značky ečv : R. - XXX O.. Výška škody, ktorá touto škodovou udalosťou vznikla bola v sume 1.062,97 €. V čase vzniku škodovej udalosti na osobné motorové vozidlo ečv : R. - XXX O. nebolo uzatvorené povinné zmluvné poistenie a poškodenému uhradila škodu Slovenská kancelária poisťovateľov. Všetky tieto skutočnosti medzi účastníkmi neboli sporné a žiadna zo strán tieto skutkové okolnosti udávané v návrhu na začatie konania nenamietala. Žalovaný 2./ písomne uznal pred súdom svoju zodpovednosť, čo do

dôvodu a výšky a preto vo vzťahu k nemu súd rozhodol rozsudkom pre uznanie v zmysle § 282 C.s.p., keď hmotnoprávna zodpovednosť žalovaného 2./ vyplývala z ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákona a aktívna legitímácia žalobcu v zmysle ustanovenia § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z.

1.2. Spornou zostala otázka kto bol prevádzkovateľom osobného motorového vozidla ečv : R. - XXX O. ku dňu 22.1.2014, keď došlo k vzniku škody. Žalovaná 1./ tvrdila, že nebola prevádzkovateľkou uvedeného motorového vozidla, nakoľko v septembri 2013 toto predala žalovanému 3./ . Žalovaný 3./ namietol túto skutočnosť a uviedol, že nikdy sa nedohodol na kúpe sporného motorového vozidla. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, a to z výsluchu svedka N., ktorý potvrdil svedok H., že v čase vzniku dopravnej nehody bol vlastníkom motorového vozidla žalovaný 3./ . Svedok N. vo svojej výpovedi uviedol, že pôvodne bolo sporné motorové vozidlo napísané na jeho manželku N.. V skutočnosti však bolo toto používané pre potreby obchodnej spoločnosti N., s.r.o. a slúžilo na prepravu pracovníkov na stavbe. V uvedenej obchodnej spoločnosti do septembra 2013 užíval uvedené motorové vozidlo žalovaný 3./ . V septembri 2013 sa dohodol so žalovaným 3./ na ukončení spolupráce s tým, že mu povedal, aby pripravil motorové vozidlo, že toto pôjde do šrotu, nakoľko bolo v zlom technickom stave. Vtedy žalovaný 3./ sa dostavil a povedal, že by si chcel toto vozidlo ponechať, že toto si opraví a tak sa dohodli na odkúpení za symbolickú cenu 1,-€. Vtedy mu pán N. povedal, že uvedené motorové vozidlo si môže ponechať za symbolickú cenu 1 €. V tejto súvislosti bolo vystavené i splnomocnenie, ktoré vystavila jeho manželka pre žalovaného 3./, aby vykonal prevod motorového vozidla v evidencii motorových vozidiel. Niekedy v novembri 2013 bol volaný na kriminálnu políciu na Y. ulici, nakoľko mu bolo oznámené, že sporným motorovým vozidlom bol spáchaný trestný čin. V tom čase na polícii povedal, že nie je vlastníkom tohto vozidla, čo ho svedkom bol i pán H. a toto povedal za prítomnosti žalovaného 3./, ktorý potvrdil, že je vlastníkom sporného motorového vozidla. Z pripojeného trestného spisu Okresného súdu Pezinok 3T3/2004 súd prvej inštancie zistil a to konkrétne z vyšetrovacieho spisu ČVS: ORP- 865/PE-PK-2014, kde bolo v súvislosti s trestnou činnosťou ako svedok vypočutý i žalovaný 3./, tak tento pred vyšetrovateľom uviedol ako svedok vo výpovedi zo dňa 14.11.2013, že okrem osobného motorového vozidla T. E. ečv R. - XXX D. má ešte jedno motorové vozidlo a to Š. A.. Toto má od R. N. a toto vozidlo mu dal za vykonanú prácu. V ďalšej výpovedi ako svedok dňa 9.12.2013 pred vyšetrovateľom uviedol osobné motorové vozidlo Š. A. ečv R. - XXX O., ktorého oficiálne nie je držiteľom, ale ako uviedol v zápisnici zo dňa 14.11.2013 toto kúpil iba do dnešného nestihol prehlásiť na dopravnej evidencii na svoju osobu.

1.3. Súd prvej inštancie uviedol, že v súlade so zaužívanou súdnou praxou sa za prevádzkovateľa motorového vozidla v zmysle § 427 ods. 2 Občianskeho zákonníka považuje ten, kto má právnu a faktickú možnosť dispozície s motorovým vozidlom; spravidla ide zároveň o vlastníka motorového vozidla (R55/1971). Z vykonaného dokazovania súd ustálil, že žalovaný 3./ bol v čase vzniku dopravnej nehody prevádzkovateľom sporného motorového vozidla, nakoľko mal právnu aj faktickú možnosť dispozície s týmto vozidlom. Právnu možnosť dispozície mal nakoľko uzatvoril s pánom N. kúpnu zmluvu, na základe ktorej mu uvedené osobné motorové vozidlo previedol. Toto mal súd za preukázané z výsluchu R. N., ktorý bol potvrdený výsluchom svedka H.Č.. V danom prípade R. N. bol oprávnený konať a uzatvoriť kúpnu zmluvu so žalovaným 3./, nakoľko v čase uzatvárania kúpnej zmluvy v septembri 2013 uvedené motorové vozidlo patrilo do bezpodielového spoluvlastníctva manželov F. N. a R. N. a to napriek tomu, že bolo zapísané na F. N., keď z výsluchu mal súd za preukázané, že toto bolo zakúpené počas trvania manželstva R. N. a F. N.. Súd vyhodnotil tento úkon vzhľadom na hodnotu veci ako že sa jedná o bežnú vec, nakoľko motorové vozidlo malo minimálnu hodnotu v zmysle ustanovenia § 145 ods. 1 Občianskeho zákona. Skutočnosť, že mal žalovaný 3./ i faktickú možnosť dispozície s vozidlom vyplýva z jeho výsluchov pred vyšetrovateľom z novembra a decembra 2013, z ktorých bolo zrejmé, že uvedené motorové vozidlo požičiaval podľa výsluchov vtedy neznámym osobám a následne bolo zistené, že s uvedeným motorovým vozidlom došlo k spáchaniu trestnej činnosti. Z uvedeného dôvodu súd zaviazal žalovaného na náhradu škody podľa § 427 ods. 2 Občianskeho zákona, pričom aktívnu legitímáciu žalobcu súd zdôvodnil podľa ustanovenia § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. Vzhľadom k tomu, že nemal za preukázané, že žalovaná 1./de je prevádzkovateľkou osobného motorového vozidla, ktorým bola spôsobená škoda súd žalobu voči nej zamietol.

1.4. Súd prvej inštancie žalobcovi voči žalovanému 2./ a 3./ priznal i úrok z omeškania v zmysle ustanovenia § 517 ods. 1 Občianskeho zákona. V tejto súvislosti súd vo vzťahu k žalovanému 2./ rozhodol na základe uznania a vo vzťahu k žalovanému 3./, čo sa týkalo dátumu od kedy priznal úrok z omeškania, tak tento priznal od 24.2.2016, keď žalobný návrh bol preukázateľne doručený žalovanému 3./ dňa 22.2.2016 na základe žalobnému návrhu mu vznikla povinnosť plniť dňom 23.2.2016 a nasledujúci deň od 24.3.2016 sa dostal do omeškania. Súd v tejto súvislosti poukazuje, že splatnosť

nároku na náhradu škody je daná výzvou poškodeného, v danom prípade za výzvu poškodeného mal súd za preukázané doručenie žalobného návrhu.

1.5. O nároku na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanej 1./ súd rozhodol podľa § 257 C.s.p. a napriek jej plnému úspechu v spore jej nepriznal právo na náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Za dôvody hodné osobitného zreteľa súd vzhliadal práve jej konanie, keď po tom ako previedla vlastníctvo osobného motorového vozidla, ktorým vznikla škoda v januári 2014 pričom vlastníctvo previedla v septembri 2013 napriek povinnosti nevykonala záznam v evidencii držiteľov motorových vozidiel a bezdôvodne sa spofahla, že takýto záznam na základe jej plnomocenstva vykoná žalovaný 3./e. Súd nemal preukázané ani založenie plnomocenstva. Vzhľadom na uvedené svojim nezodpovedným postupom si privodila občiansko súdne konania, keď žalobca nemal inú možnosť ako žalovať osobu, ktorá bola v čase vzniku dopravnej nehody vedená v evidencii ako držiteľ motorového vozidla.

1.6. Vo vzťahu k žalovaným 2./ a 3./ súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a priznal žalobcovi voči žalovaným 2./ a 3./ plný nárok na náhradu trov konania, nakoľko mal plný úspech vo veci.

2. Proti tomuto rozsudku a to proti všetkým výrokom podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný 3./, ktorý žiadal aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že : I. Súd žalobu voči žalovanému 3./ zamietal. II. Žalovaní 1./ a 3./ sú povinní zaplatiť žalobcovi 1062,97 €, žalovaná 1./ s úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne od 12.8.2014 do zaplattenia a žalovaný 2./ rade s úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne od 7.6.2014 do zaplattenia, s tým, že v rozsahu plnenia jedného zo žalovaných zaniká povinnosť druhému žalovanému., III. Súd žalovanému 3./ voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 100%. IV. Súd žalobcovi voči žalovaným 1./ a 2./ priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 100%. Alternatívne žiadala, aby odvolací súd zrušil napádaný rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie s pokynom žalobe žalobcu voči žalovanému 3./ zamietnuť, keďže neboli splnené procesné podmienky na vyhlásenie napádaného rozsudku resp. súd vyhlásením napádaného rozsudku a svojim nesprávnym postupom znemožnil žalovanému 3./ ako strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom resp. keďže súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal relevantné dôkazy, keďže nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

2.1. V odvolaní namietal, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s jeho námietkami, v odôvodnení nevysvetlil dostatočne, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil. Rovnako nevysvetlil prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, neodkázal dostatočne na ustálenú rozhodovaciu prax a preto odôvodnenie napádaného rozsudku nie je presvedčivé. Napádaný rozsudok má vo výroku aj odôvodnení vážne chyby v označení procesných strán - ktoré nemôžu byť považované len za chyby v písaní, keď napríklad vo výroku I. súd žalobu voči žalobkyni 1./ rade /. Takéto vážne chyby spôsobujú nepreskúmateľnosť tohto rozsudku a zakladajú dôvod na zrušenie resp. zmenu rozsudku.

2.2. Súd v napádanom rozsudku vyvodil nesprávny právny záver o jeho zodpovednosti za náhradu škody z údajnej možnosti mať dispozíciu s motorovým vozidlom (P.: R.-XXX O.) z dôvodu, že údajne nadobudol toto vozidlo od žalovanej 1./ čo údajne vyplýva z výsluchu svedkov R. N. a H.Č.. Trval na tom, že žalovaná 1./ mu nikdy nepredala predmetné motorové vozidlo a medzi žalovanou 1./ a ním nikdy nedošlo k uzavretiu akejkoľvek zmluvy (kúpnej či darovacej), v zmysle ktorej by nadobudol predmetné vozidlo. Svedkovia (R.. N. a H.) nepotvrdili jednoznačne, že žalovaná 1./ mu scudziła vozidlo a navyše menovaní svedkovia nie sú hodnoverní (R.. N. je manžel žalovanej 1./ a H. je zamestnanec svedka R.. N.). On nikdy od žalovanej 1./ nedostal žiadnu plnú moc (ani písomnú ani ústnu) na registráciu zmeny vlastníka predmetného vozidla. Existenciu takejto plnej moci nevedeli preukázať ani svedkovia R. N. a H.. Z dokazovania vyplynulo, že žalovaná 1./ nebola osobne zainteresovaná vo veci scudzenia (predaja / daru) vozidla , keď táto skutočnosť nebola sporná, vyplynula aj z výpovedí svedkov. Právny úkon (kúpna zmluva), ktorý musí byť určitý, zrozumiteľný, nezameniteľný, keďže spôsobuje vážne právne následky týkajúce sa vlastníckeho práva, nemôže byť preukazovaný účelovými výpoveďami svedkov, ktorí sú v blízkom príbuzenskom a pracovnom vzťahu voči žalovanej 1/. Žalovaná 1./ v rámci konania (zásada ústnosti) navyše nijak nevypovedala, nebola podrobená „konfrontácií“ s ním a so svedkami R.. N. a H.K.. Žalovaný ďalej uviedol, že technický prekaz od predmetného vozidla nikdy nevidel ani nemal k dispozícii. Predmetné vozidlo fyzicky nedržal, približne 1 rok predmetné vozidlo len užíval ako služobné vozidlo pre účely podnikania v spoločnosti N., IČO: 46 335 927, v ktorej bol od októbra 2011 do decembra 2013 spoločníkom s obchodným podielom 20percent, kde 80percentný podiel mal v tom čase R. N. - manžel

žalovanej 1/. Čestné prehlásenie žalovanej 1./, ktoré sa snažila potvrdiť účelovými výpoveďami svedkov R..N. a H. uvádza skutočnosti, ktoré sú vymyslené, nepravdivé a lživé. Žalovaný 3./ trval na tom, že nikdy pred vyšetrovateľom nepovedal, že je vlastníkom vozidla a že ho kúpil od žalovanej 1/.. Napokon aj čítaním vyšetrovacieho spisu Č.: K.-XXX/PE-R.- XXXX, ktorý čítal súd na pojednávaní, vôbec nevyplýva, že by sa vyjadril tak, že vozidlo patrí do jeho vlastníctva. Z jeho výpovede v trestnom konaní nanajvýš vyplýva, že ku nadobudnutiu vozidla by došlo až po splnení odkladacej podmienky opravy tohto vozidla, ktorá ale nenastala. Nesporné v konaní je to, že on nie zodpovedný za škodu na vozidle, keďže nebol účastníkom dopravnej nehody a keďže žalovaný 2./ nepochybne uznal svoju zodpovednosť a uznal nárok žalobcu skonzumoval (v zmysle ustálenej súdnej praxe) celú zodpovednosť za škodu, preto nie je možné, aby on (solidárne alebo inak) zodpovedal za škodu voči žalobcovi.

3. Žalobca, žalovaný 1./, žalovaný 2./ sa k odvolaniu žalovaného 3./ písomne nevyjadrili.

4. Opravným uznesením č.k. 5 C 25/2015-60 zo dňa 15.8.2017 súd prvej inštancie rozhodol tak, že : I. Súd opravuje výrok I, rozsudku Okresného súdu Pezinok č. k. 5C/25/2015-150 zo dňa 27. júna 2017 tak, že správne znie „Súd žalobu voči žalovanej 1./ zamietla.“ II. V ostatnom rozsudok zostáva nezmenený.

4.1. Opravné uznesenie odôvodnil ustanovením § 224 C.s.p. a tým, že vo výroku I. písomného vyhotovenia rozsudku č.k. 5C/25/2015-150 zo dňa 27. júna 2017 je nesprávne uvedené označenie strany sporu, voči ktorej bola žaloba zamietnutá, a preto aj bez návrhu opravil túto chybu v písaní.

5. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok platného a účinného od 1.7.2016 (ďalej len „C.s.p.“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie C.s.p. preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania žalovaného 3./, keďže na strane žalovaných išlo o samostatné spoločenstvo v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného 3./ proti rozsudku je potrebné čiastočne odmietnuť (§ 386 písm. b/ C.s.p.) a vo zvyšku odvolaniu žalovaného 3./ nemožno priznať úspech.

7. Odvolací súd sa predovšetkým zaoberal prípustnosťou odvolania žalovaného 3./ Podľa § 359 C.s.p. odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Rozhodujúcim kritériom pre posúdenie toho, v prospech ktorej strany bolo rozhodnutie (eventuálne určitý výrok rozhodnutia) vydané, je porovnanie petítu či už žaloby alebo v širšom zmysle procesného úkonu strany s výrokom prvoinštančného rozhodnutia. Možno konštatovať, že rozhodnutie (resp. jednotlivý výrok), proti ktorému je odvolanie prípustné, je spravidla vydané vždy len v neprospech niektorej strán (buď žalobcu alebo žalovaného). Nemôže teda vyznieť v neprospech obidvoch strán a právo podať odvolanie proti tomu-ktorému výroku rozhodnutia má vždy len jedna strana sporu. Nato aby bolo rozhodnutie vydané v neprospech strany, stačí, ak bola strane spôsobená aj len nepatrná ujma. Táto ujma však musí objektívne existovať, nestačí len subjektívne presvedčenia, že jej bola spôsobená ujma. Podmienka existencie ujmy by však nebola splnená, ak by sa odvolaním sledovalo len uspokojenie vnútorných pomerov žalovaných. Preto ak by sa zmeny rozsudku samostatný spoločník (žalovaný 3./) domáhal len vo vzťahu k druhým samostatným spoločníkom (žalovanej 1./, žalovanému 2./) a požadoval by, aby bola povinnosť plniť uložená tiež druhým žalovaným a aby bola povinnosť uložená solidárne tak toto objektívne nevedie (za predpokladu, že by mu bolo vyhovené) k zmenšeniu plnenia a preto nie je osobou oprávnenou podať odvolanie.

8. Žalovaný 3./ napadol predmetný rozsudok svojím odvolaním v celom rozsahu. S poukazom na vyššie uvedené nebol ale oprávnený podať odvolanie voči výroku I., ktorým súd žalobu voči žalovanej 1./ zamietol, výroku II. v časti uloženia povinnosti žalovanému 2./ a proti výroku IV. ktorým bolo rozhodnuté o nároku náhrady trov konania žalobcu a žalovanej 1./ Odvolací súd preto odvolanie žalovaného 3./ proti týmto výrokom, v zmysle §386 písm. b/ v spojení s § 359 C.s.p. odmietol ako podané neoprávnenou osobou.

9. Následne sa odvolací súd zaoberal odvolaním žalovaného 3./ vo zvyšnej časti, smerujúcej proti vyhovujúcemu výroku rozsudku voči nemu a závislému výroku o trovách konania, keď vo svojom odvolaní zotrval na tom, že nie je a ani nebol vlastníkom t.j. ani prevádzkovateľom motorového vozidla Š. P.T. : R. - XXX O. keďže medzi ním a žalovanou 1./ nikdy nedošlo k uzavretiu akejkoľvek zmluvy (kúpnej či darovacej), v zmysle ktorej by nadobudol predmetné vozidlo.

10. Podľa § 24 ods. 2 písm. b) zákona č.381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov Kancelária poskytuje z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, za ktorú zodpovedá osoba bez poistenia zodpovednosti.

11. Podľa § 24 ods. 7 citovaného zákona Kancelária má právo proti tomu, kto zodpovedá za škodu podľa odseku 2 písm. a), b), f) a g), na náhradu toho, čo za neho plnila. Kancelária má právo proti poisťovateľovi na náhradu toho, čo plnila za poisteného podľa odseku 2 písm. c). Kancelária je povinná požadovať od príslušnej kancelárie poisťovateľov náhradu toho, čo plnila poškodenému podľa odseku 2 písm. e) a podľa § 24a ods. 1 písm. a).

12. Pre rozhodnutie vo veci vzhľadom na predmet konania bolo vyriešenie tejto otázky podstatné, keď skutkový stav ako bol zistený súdom prvej inštancie (pozri odsek 1.1.) sporný nebol. Po oboznámení sa s obsahom spisu sa odvolací súd stotožňuje zo závermi súdu prvej inštancie, že žalovaný 3./ bol v čase vzniku dopravnej nehody vlastníkom a prevádzkovateľom sporného motorového vozidla, nakoľko mal právnu aj faktickú možnosť dispozície s týmto vozidlom a preto je v konaní s poukazom na ustanovenie § 24 ods. 2 písm. b) , § 24 ods. 7 citovaného zákona a § 427 ods. 1, 2, Občianskeho zákonníka pasívne legitimovaný.

12.1. Žalovaný 3./ spochybňoval vykonané dokazovanie súdom prvej inštancie a to Čestné prehlásenie o predaji motorového vozidla podpísané žalovanou 1./, R. N., Jurajom Jurkovičom (č.l. 90 spisu) ako aj svedecké výpovede menovaných, ktoré podľa jeho názoru nie sú hodnoverné, keďže svedok N., je manželom žalovanej 1./ a svedok Jurkovič je zamestnancom svedka N.. Táto skutočnosť sama o sebe nemá za následok, že tieto výpovede svedkov, sú nepravdivé, keď svedkovia zhodne potvrdili skutočnosti, ktoré obsahuje aj čestné prehlásenie a to, že žalovaná 1./ previedla vlastníctvo k motorovému vozidlu v septembri 2013 na žalovaného 3./, ktorý mal vybaviť prepis vozidla na polícii, k čomu ale nedošlo. Nadovšetko skutočnosť, že žalovaný 3./ je vlastníkom tohto motorového vozidla potvrdil sám žalovaný 3./ pri svojich výpovediach pred orgánmi činným v trestnom konaní čo súd prvej inštancie zistil z trestného spisu Okresného súdu Pezinok sp. zn. 3 T 3/2004, s ktorými výpoveďami sa súd prvej inštancie oboznámil na pojednávaní dňa 30.5.2017 (č.l.139) čo rovnako vyplýva aj zo zvukového záznamu z tohto pojednávania a preto neobstojí tvrdenie žalovaného 3./ v odvolaní, že nikdy pred vyšetrovateľom nepovedal, že je vlastníkom vozidla a že ho kúpil od žalovanej 1/ a rovnako ani tvrdenie, že z jeho výpovede v trestnom konaní nanajvyš vyplýva, že ku nadobudnutiu vozidla by došlo až po splnení odkladacej podmienky opravy tohto vozidla, ktorá ale nenastala. Odvolací súd má zato, že rozdielna obrana žalovaného 3./ pred orgánmi činnými v trestnom konaní a rozdielna obrana v rámci tohto konania preukazuje len účelovosť jeho tvrdení, keď svoje výpovede mení podľa procesnej situácii v ktorej sa nachádza.

12.2. Pri hodnotení dôkazov Civilný sporový poriadok vychádza zo zásady ich voľného hodnotenia, ktorá vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov (§ 191 ods. 1 C.s.p.). Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotiacia úvaha súdu musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a musí byť preskúmateľná v inštančnom postupe. V priebehu dokazovania súd po vytriedení nepodstatných a nezákonných dôkazov ďalej hodnotí len dôkazy zostávajúce, teda dôkazy dôležité a právne relevantné, ktoré treba posúdiť z hľadiska ich pravdivosti. Posudzovanie pravdivosti konkrétneho dôkazu predpokladá, že sudca takýto dôkaz posudzuje najskôr izolovane z hľadiska vierohodnosti toho, kto ho podáva, a či získané informácie sú svojim obsahom pravdepodobné alebo nie. Následne súd pristúpi k posudzovaniu jednotlivých dôkazov v ich vzájomných súvislostiach tak, aby informácie vyplývajúce z dôkazov, ktoré považuje za pravdivé, tvorili ucelenú a logicky usporiadanú reťaz.

12.3. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené a zásady hodnotenia jednotlivých dôkazov v súlade so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná 1./ uniesla svoju dôkaznú povinnosť prevode vlastníckeho práva na žalovaného 3./ a jeho obrana v tomto smere zostala len v rovine nepodložených tvrdení.

13. Žalovaný 3./ tiež namietal, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nie je presvedčivé, keď súd prvej inštancie neodkázal dostatočne na ustálenú rozhodovaciu prax a rozsudok má vážne chyby v označení procesných strán - ktoré nemôžu byť považované len za chyby v písaní, keď napríklad vo výroku I. súd žalobu voči žalobkyni 1./ , ktoré skutočnosti majú za následok nepreskúmateľnosť rozsudku.

13.1. Odvolací súd má zato, že uvedené námietky neobstoja. V preskúmvanej veci rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2,3 C.s.p., pretože súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Samotná skutočnosť, že súd prvej inštancie neodkázal na ustálenú rozhodovaciu prax, nemá za následok jeho nepreskúmateľnosť, keď súd prvej inštancie nemá túto povinnosť, čo je priamo vyjadrené slovným spojením „ prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax“ (í § 220 ods. 2 C.s.p.) Iná by bola

situácia, ak by sa súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, čo ale nie je tento prípad. Čo sa týka námietky zmätočnosti rozsudku z dôvodu nesprávneho označenia procesných strán sporu vo výroku rozsudku, tak toto pochybenie bol postupom v zmysle § 224 C.s.p. odstránené súdom prvej inštancie vydaním opravného uznesenia č.k. 5 C 25/2015-60 zo dňa 15.8.2017

14. Záverom odvolací súd uvádza, že neobstojí ani obrana žalovaného 3./, že pokým žalovaný 2./ uznal svoju zodpovednosť a uznal nárok žalobcu skonzumoval (v zmysle ustálenej súdnej praxe) celú zodpovednosť za škodu, preto nie je možné, aby on (solidárne alebo inak) zodpovedal za škodu voči žalobcovi.

14.1. Zodpovednosť prevádzateľa dopravného prostriedku za škodu spôsobenú jeho prevádzkou podľa § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka nevylučuje súbežnú (solidárnu) zodpovednosť vodiča tohto dopravného prostriedku podľa ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý škodu spôsobil pri tej istej škodovej udalosti zavineným porušením právnej povinnosti, ak nejde o prípad uvedený v ustanovení § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ide o prípady, keď prevádzateľ a osoba, ktorá v čase nehody riadila motorové vozidlo sú 2 rozdielne subjekty (R 3/1984, R 29/1979, R 54/2017). Ustanovenie §24 ods. 7 veta prvá v spojení s § 24 ods. 2 písm. b/ zákona č. 381/2001 Z.z. je preto potrebné vykladať tak, že kancelária má právo postihu proti každému, kto za škodu zodpovedá a za koho plnila. Kancelária má teda právo postihu aj proti prevádzkovateľovi aj proti osobe, ktorá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zodpovedá na základe zavinenia, t.j. aj proti vodičovi (pozri rozhodnutie NS SR sp. zn. 4 Cdo 134/2009) a to bez ohľadu nato, či niekto z nich resp. v danom prípade žalovaný 2./ ako vodič uzná nárok alebo nie.

15. Odvolací súd zo všetkých vyššie uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením č.k. 5 C 25/2015-60 zo dňa 15.8.2017 v napadnutých častiach a to výrok II. v časti uloženia povinnosti žalovanému 3./ a výrok V. ako závislý výrok podľa § 387 ods.1,2 C.s.p. ako vecne správne potvrdil .

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle §396 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a 256 ods. 1 C.s.p.. Pokiaľ išlo o odmietnutie odvolania žalovaného 3./, odvolací súd analogicky na vec aplikoval § 256 ods. 1 C.s.p., nakoľko Civilný sporový poriadok nemá osobitnú úpravu pre rozhodovania o trovách konania v prípade odmietnutia odvolania, keď ustanovenia o náhrade trov konania v prípade zastavenia konania upravujú situáciu najbližšiu odmietnutiu podania (odvolací súd vec meritórne neprejednal), a keď možno uzavrieť, že žalovaný 3./ procesne zaviniel, že jeho odvolanie bolo čiastočne ako podané neoprávnenou osobou odmietnuté. V časti, v ktorej odvolací súd odvolanie meritórne prejednal, mal žalobca v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v odvolacom konaní plný úspech. Na základe uvedeného mu vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).